



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

**Rodríguez, Alonso**

**Coloniæ Agrippinæ, 1622**

Cap. IX. In tentationibus hominem erudiri, non solum sibi, sed & aliis.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-40093**

Deo fuisse responsum : *Sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur.*

## CAPVT IX.

*In tentationibus hominem erudiri, non solum sibi, sed & aliis.*

ALIVD eximium & magni ponderis accommodum tentationes adferunt, ijs necessarium, qui proximis studere nituntur. Estque, quod in illis anima non solum sibi sed & alijs docetur; in se enim experitur, quod post illi notandum in his, quos tractare & dirigere debet. Qui in spirituali militia se exercet, & attente considerat introitum & exitum Diaboli, nã ille perfectus vitæ spiritualis magister euadit, ad animas regendas: nam v-  
sus & experientia magister optimus: ideoque dici solet, neminem esse meliorem chirurgum, quam qui multa vulnera accepit. Qui mundum lustrando ob-  
eunt, sunt practici prouidi & experti.

*Qui nauigant mare, enarrant pericula eius: idem & in tentationibus euenit; ideoque dicebat Sapiens: Vir in multis experitui cogitabit multa, qui non est expertus, pauca recognoscat. Qui practicus & exercitatus est in hac spirituali militia, bonus erit pastor. Hæc ergo causa est, quod Deus velit nos tentationes habere, vt in hoc spirituali magisterio docti & habiles euadamus, vt post animas ducere & dirigere queamus.*

Ad planiorem huius expositionem, vult Deus nos tentari, vt videntes proximum tentatum & afflictum, ei condolere queamus. Vt enim in corporalibus muleum prodest quem ægitudine & malam dispositionem habuisse, vt post alijs eisdem morbis afflictis compati possit, & eis cum charitate auxilio esse; idem & in spiritualibus locum habet.

De quodam monacho refert Cassianus, iuvene & religioso, qui valde ab inhonestis tentationibus exagitabatur, &

alium senio- rem monachum adijt, & aperte ei omnes has tentationes & malos motus, quos tolerabat, exposuit, credens se eius oratione & consilio aliquod solamen & remedium inuenturum. Sed contrarium plane ei contigit, nam hic solum annis, sed non prudentia & discretione senex erat, & iuuenis tentationibus intellectis, cœpit mirari & obstupescere, & illum arguere austeris & asperis verbis, illum infelicem & miserum nominans, & monachi nomine indignum dicens, quod tales tentationes admitteret, & tandem illum suis rigidis reprehensionibus adeo turbatur, vt monachus pro curatione maiori afflictus vulnere abiret, & tantam in tristitiam, & desperationem incideret, vt iam non de tentationis suæ remedio, sed de consensu cogitaret, & viam ciuitatem versus ingrederetur, hac cum resolutione & intentione. Forte fortuna in via obuim habuit Abbatem Apollinem, sanctissimum & expertissimum virum: hic ex vultu aduertit, eum graui aliqua tentatione laborare, & cœpit magna benignitate expiscari, quid sentiret? quæque turbationis & tristitiæ esset causa, quam vultu & exterius prodebat. Iuuenis adeo à cogitationibus suis victus, & profunda imaginatione tam erat absorptus, vt verbum ei non redderet. Senior tantam esse tristitiam & turbationem videns, vt eum loqui non permitteret, & quod causam celare conaretur, multa suauitate & amore ei importunior fit, vt eloqueretur. Victus tandẽ eius importunitate monachus, candide ait: Cum non possit tam religiose carnis motus & tentationes coercere, vti senex ille exigebat, se decreuisse monasterium relinquere, & ad sæculum redire, & vxorem ducere. Tunc sanctus senex Apollo cœpit illum consolari & animum addere, dicens, & se quotidie huiusmodi tentationibus vexari: ideoque illi iniunctum videri debere, nec diffidendum esse: talia enim non tam labore nostro, quam Dei gratia & misericordia vinci & superari. Tandem ab illo petiit, vt vel vnũ diem expectet,



& ad cellam redeat, & ibi à Deo lucem & in necessitate sua remedium efflagitet. Quodque tam breue esset spatium, quod senex petebat, facile annuit. Quo impetrato, vadit Apollo ad senioris cellam, qui illum tam aspere reprehenderat. Cui vicinior factus se orationi dat, & flexis genibus, erectisque manibus, & oculis lachrymis oppletis, cœpit sic Deum rogare: Domine, qui cuiusque vires & fragilitatem nosti, & benignus es animarum medicus, transfer iuuenis huius tentationem in senem hunc, ut in senectute sciat eon dolendum esse iuniorum infirmitatibus & tribulationibus. Vix oratione finita, videt paruam quendam Æthiopem valde deformem sagittam versus senis cellam emittere, qua percussus senex, statim cella exijt, & quasi insanus nihil aliud faciebat, quam cellam exire & intrare, & tandem nullam quietem inueniens, eadem via versus ciuitatem, quam iuuenis ingressus erat, inijt. Abbas Apollo, qui hoc adspiciebat, & ex visis tentationem norat, illum accedit, & querit, quo vadat, & quid causæ vel tentationis haberet, quæ eam grauitatis & maturitatis, quam ætas illa requirebat, oblitam, tam celeriter, & tam inquiete ire cogeret. Ille confusus, & mala conscientia erubescens, facile intelligebat illi suam tentationem notam, & non poterat illi respondere. Tunc manum eius apprehendens sanctus Abbas, cœpit illum monere, & dicere: Reuertere in cellam, & certior esto, hætenus te Diabolum non nouisse, vel parui te fecisse, quod tecum non pugnaret, ut succit cum illis, quibus inuidet. Et hinc paruam tuam agnosces virtutem, quod post tot annos, quot monachus fuisti, non vni potuisti tentationi resistere, nec vnum quidem diem tolerare & expectare, sed statim te vincendum dedisti, & paratus opere eandem implere. Scito ergo ideo permisisse Deum hanc tibi tentationem venire, ut & in senectute scires aliarum infirmitatibus compati, & ex ipsa discas tales cum consolatione esse dimittendos, & non cum

desperatione, ut iuuenem illum, qui ad te venit, quem Caodæmon proculdubio hisce tentationibus appetebat, & tibi molestus non erat, quod eius magis inuideret virtuti & profectui, quam tuo, & videbatur illi tanta & tam constans virtus vehementi & forti tentatione impugnanda esse. Disce igitur posthac a te ipso alijs condolendum esse, & manum cadentibus porrigendam. & lapsos blandis & amicis verbis erigendos, & non in ruinam impellendos asperis & aucteris verbis: secundum illud Esaiæ: *Domine dedit mihi linguam eruditam, ut sciam sententare eum, qui lassus est verbo.* Et idem disce Seruatoris nostri exemplo, de quo idem ait Esaias, & allegat sanctus Evangelista Matthæus: *Calamum conquisitum non conteret, & linum fumigans non extinguet.* Concluit post sermonem senex, dicens: Et quandoquidem nullus potest carnis motus & ardores extinguere & reprimere, nisi gratia & auxilio diuino, rogemus Deum, ut te ab hac tentatione liberet, ipse enim est, qui verberat & sanat, qui humiliat & exaltat, qui mortificat & viuificat. Deditque se sanctus orationi, & ut eius rogatu senem inuaderat tentatio, ita & eam abstulit Dominus. Atque hac ratione & iuueni & seni prudenter fuit consultum.

## CAPVT X.

*Agitur de remedijs contra tentationes, & primum de animis, vitijs & gaudio in illis concipiendo.*

**D**E cetero, fratres, confortamini in Domino, & in potentia virtutis eius induite vos armaturam Dei, ut possitis stare aduersus insidias Diaboli: ait sanctus Apostolus Paulus. Sanctus Antonius vir in conflictibus hisce & spiritualibus agonibus apprime exercitatus dicere solitus fuit, nullum ad inimicum nostrum debellandum efficacius reperiri remedium, quam